

Vi mener, det er meget vigtigt at holde fast i, at vi ikke kan garantere nogen, at de får et lykkeligt liv. Vi kan ikke garantere nogen, at de får et barn, som ikke bliver syg. Vi kan ikke garantere nogen, at der ikke sker noget galt på et tidspunkt.

Derfor er vi bange for, at når vi hele tiden flytter grænserne for, hvad vi lader forskerne gøre, kan det begynde at komme over i den boldgade, at man tror, at det, staten skal ind at gøre, er at sikre, at man kan få et lykkeligt liv, og man kan få et fejlfrit barn. Og det er vi altså meget nervøse for, altså at man bevæger sig ud ad den glidebane. Ligeledes er vi nervøse for, at man kommer ud i debatten om, hvem vi vil tillade at blive født, hvem vi ikke vil tillade at blive født.

Den glidebane har vi ikke lyst til at gå ud ad, og derfor vælger vi i Enhedslisten at sige: Vi har sat grænsen ved, at vi siger nej til ægsortering, og den grænse holder vi fast i.

Formanden:

Hr. Helge Adam Møller som privatist.

Helge Adam Møller (KF):

Normalt når en privatist tager ordet her i Folketinget, er det jo, fordi hun eller han har en afvigende mening i forhold til resten af sit parti. Det har jeg ikke. Jeg er fuldstændig enig i det, fru Else Theill Sørensen sagde på den konservative folketingsgruppe vegne.

Når jeg alligevel gør det, er det, fordi jeg synes, det har været en utrolig god debat og en debat, som vi meget sjældent har i Folketinget, den har nemlig også været en med et gammeldags ord værdig debat. Vi har lyttet til hinanden. Fru Margrete Auken, fru Tove Videbæk, som har en anden holdning end jeg, og jeg fornemmer en anden holdning end flertallet, har fremført deres argumenter, og jeg føler, at de selvfølgelig hundrede procent mener, hvad de siger og står inde for det. Sådan har jeg også hørt fru Ester Larsen, hr. Naser Khader, hr. Aage Frandsen og fru Else Theill Sørensen.

Jeg indrømmer blankt, at jeg ikke har læst hvert eneste høringssvar. Jeg sidder ikke i Sundhedsudvalget, og jeg tror, at mange af os her i Folketinget, der om et øjeblik stemmer ja, ikke har læst hvert eneste høringssvar, fordi vi ikke sidder i udvalget. Når jeg så skal sige, hvorfor jeg stemmer ja, kan jeg bedst illustrere det med et eksempel, der er 12-13 år gammelt, og som nogle af dem, der også sad i Folketinget dengang, måske kan huske.

Det var dengang esterne og letterne og litauerne kæmpede for deres frihed. Det var dengang, statsministeren hed Poul Schlüter og udenrigsministeren Uffe Ellemann.

Der var en situation, hvor russerne truede med at blokere de tre baltiske lande for deres kul og deres olie og deres energiforsyning, hvis de ikke makkede ret, og vi skulle tage stilling til her i Folketinget, om vi eventuelt ville være med til sammen med andre lande at bryde den blokade, altså sende kul og olie over til de baltiske lande. Det var midt om vinteren.

Så var der en dansk journalist, der tog over og snakkede med den helt nyvalgte litauiske præsident Landsbergis, mange kan huske ham, og så spurgte journalisten Landsbergis på tv:

Kl. 12.25

Hvis du nu var dansk regeringsmedlem eller dansk folketingsmedlem og skulle træffe den beslutning, hvad ville du så råde dem til at gøre i det danske Folketing?

Så sagde Landsbergis, som var en klog gammel mand og professor: Det, jeg vil råde dem til, hvert eneste af de 179 folketingsmedlemmer, er at gå dybt ind i en skov, helt alene. Når de så står derinde, skal de kigge ind i deres hjerte. Og det, deres hjerte fortæller dem, det er det, der skal afgøre, hvordan de stemmer.

Og det er vel det, der – tror jeg – her forener socialdemokrater og konservative og SF'er og radikale, os alle, vi har kigget ind i vores hjerte og vi er så nået til det, at her er en sag, hvor vi føler, at hjertet siger, at vi skal vedtage det her lovforslag.

Andre er nået til en anden holdning, det respekterer jeg hundrede procent. Men jeg tror i virkeligheden, at det er det, der har været afgørende for mange af os, at vores hjerte siger, at det må vi gøre, og derfor gør vi det.

Formanden:

Er der flere, der ønsker ordet, inden jeg giver ordet til ministeren?

Så vil jeg lige her oplyse, at nu er tiden så fremskreden, at jeg forudser, at vi først begynder med forespørgslen efter spørgetiden. Ellers kommer tingene ikke til at hænge sammen.

Så er det den fungerende indenrigs- og sundhedsminister.

Indenrigs- og sundhedsministeren, fg. (Bertel Haarder):

Når jeg ikke går ind i debatten, skyldes det ikke, at jeg ikke har en mening om det emne, der drøft-